

Za pokop umorjenih v Hudi jami na Teharjah!

V 37. št. Družine sem se razveselila naslova Za odpravljanje ran, a samo za trenutek. Že ob podnaslovu, kjer je pisalo Nadškof Zore in predsednik Pahor o pokopu žrtev iz Hude jame, me je stisnilo pri srcu.

Ne zaradi srečanja obeh, saj je gospod nadškof vendar podpisnik izjave slovenskih škofov, naj bodo žrtve iz Hude jame pokopane na Teharjah, pač pa zaradi imena Pahor, za katerega je znano, da stoji za njim (ali pa morda celo nad njim) kar precej takih, ki želijo nekdanje pobijanje revolucionarnih oblastnikov in zadeve z grobišči na neki način prikriti oziroma razvrednotiti. Še več. Slišati je bilo celo nekatere njihove izjave, da so si te žrtve to zaslužile, da so jih celo premalo pospravili. Mojo slutnjo je kasneje potrdil tudi Stane Granda v Družini v članku z naslovom Umazane igre. In res.

Ob večkratnem temeljitem prebiranju zapisa o srečanju nadškofa in predsednika države se je moj

strah potrdil. Moj sklep je bil, da res ne gre za odpravljanje ran, pač pa za odpiranje novih, ki nastajajo po umazanih igrah.

Moja utemeljitev: Gospod nadškof Zore je sicer seznanil Pahorja s stališčem slovenskih škofov in z željo svojcev, da so žrtve iz Hude jame pokopane na Teharjah, ker so svoji ta kraj sprejeli kot kraj spomina na trpljenje, saj so nekatere žrtve padle že v taborišču, druge v bližnjih gozdovih, mnoge pa so bile iz taborišča odpeljane v Hudo jamo in tam pobite (Roman Leljak, Teharske žive rane: pričevalec pove, da je trikrat na dan ves teden vozil izpred taborišča po trideset ljudi na tovarnjaku v Hudo jamo).

V podporo pokopu žrtev na Tehar-

jah se je oblikovala tudi Civilna iniciativa, izhajajoč tudi iz tega, da je bilo poleg žrtev iz okolice največ žrtev iz Dolenjske in Notranjske. Zato je prav na Teharjah v krajevni cerkvi vsako soboto v mesecu maša za te žrtve, vsako leto pa spominska slovesnost na prostoru nekdanjega taborišča, kamor prihajajo množice iz vse Slovenije pa tudi iz tujine. Veliko pa je obiskov tudi med letom, največ iz Evrope, Argentine, Avstralije. Posebno slovesno je na križevem potu od spomenika do cerkve sv. Ane, od koder je v tistih časih zvon pošiljal tolažbo trpečim v taborišču.

Sedaj pa se je zgodilo, da Pahor nadškofa seznanil, da zaradi tehničnih in prostorskih ovir te žrtve ne morejo biti tu pokopane! Ovir ni!!! Izmišljanje ovir je laž, ki smo jo že dokazano ovrgli. Ovine so v glavah tistih, ki so imeli te žrtve za nasprotnike in jih zato odstranjevali ali pa jih še imajo. Najbrž jih še danes moti, da so ti ljudje, posebno mladi moški, le branili svoje domove, zato so se tudi imenovali domobranci in so bili pravzaprav le oni prava narodna vojska, saj so se v boju za svoje domove branili tudi pred komunizmom in okupatorjem. In navsezadnje – zakaj so bili pobiti tudi ženske in otroci?

Tudi za pokop v Mariboru je treba pripraviti zemljišče (glej sliko v Reporterju, 5. septembra 2016 – priprava jame na Dobravi). Trditev gospoda Leljaka, da so v Hudi jami predvsem hrvaške žrtve, ne drži. Seveda jih je nekaj, a Hrvati so v glavnem pokopani v Mariboru. Je pa to druga tema, ki se ne more primerjati z našo.

Pa finančna sredstva!?! Koliko pa so stali spomeniki pravim zločincem, na

primer Ambrožiču - Novljanu, Kidriču, Titu in drugim?

Čudim se, zakaj je Pahor prišel v prostore ljubljanske nadškofije k ljubljanskemu nadškofu msgr. Stanislavu Zoretu. Ali je morda želel skleniti kakšno kupčijo? Ali res samo zato, da bi gospoda nadškofa seznanil s potekom izkopa in iznosa posmrtnih

ostankov žrtev iz jaška številka 1? Prav je, da je nadškof to sprejel v vednost, a ne morem se strinjati, da se ob tem obide široka slovenska javnost, predvsem pa svojci in drugi škofje. Svojci se tudi ne strinjamo s tem, da so na Teharjah zapisana samo imena žrtev, njihovi telesni ostanki pa leže v Mariboru. Navajam izjavo slovenskega zla-

tomašnika iz Kranja, gospoda Rudolfa Tršinarja – sina očeta, ki je bil zaprt na Teharjah: »Zahtevam, da je pokop na Teharjah!« (Družina)

Tudi civilna pobuda s številnimi podpisniki to zahteva. Svoje zahteve bomo predstavili tudi z ustreznimi transparenti ob maši 3. oktobra v Hudi jami, po potrebi pa še na spominski slovesnosti na Teharjah v oktobru.

Frančiška Vodopivec, Celje